

ОТПЛАТА

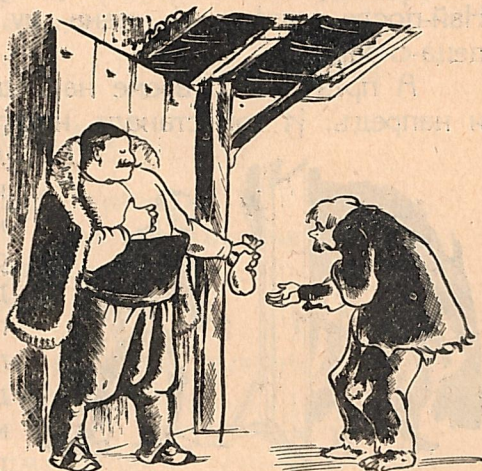
Живѣли въ едно село двама съседи. Тѣ били трудолюбиви, честни и били обичани и уважавани отъ всички. Но така се случило, че на единия бащата оставилъ голѣмъ имотъ, а на другия — нищо. И тъй, единиятъ станалъ богатъ, а другиятъ — беденъ.

Така мннала една година. Богатиятъ само се разхождалъ, а другиятъ работѣли заради него, и, все пакъ, богатството му се увеличавало. А бедниятъ отъ ранна утринъ до късна вечеръ миръ и отдихъ не знаелъ и все тъй беденъ си останалъ.

Минала и втора година.

Дотегнало най-сетне на бедния неговата нерадостна сѣдба и единъ день той отишелъ при съседа си и му казалъ:

— Въ миръ и обичъ живѣхме до сега, съседе. Въ миръ и обичъ ще си живѣмъ и за напредъ. Но ще те моля, братко, да ми помогнешъ. Дай ми малко пари, да си накупя имотъ, та и азъ да заживѣя като хората. Ще ти върна паритѣ следъ като се замогна.

Съгласилъ се на драго сърдце богатиятъ и му далъ, колкото пари искалъ.

И бедниятъ си накупилъ имотъ: добитъкъ, ниви, ливади и гори. Построилъ си и хубава, свѣтла кѣща, направилъ градини предъ нея, и сърдцето му се отворило за свѣта. Радостенъ и доволенъ, той отивалъ и се връщалъ отъ работа. Сънъ не го хващало, и само за една година сполучилъ да удвои богатството си. А като си оправилъ смѣтките, той свилъ въ една кърпа дължимитѣ пари, отишелъ при съседа си и му ги върналъ.

— Съ благословена рѣчка си ми далъ тия пари, съседе. Ето, азъ ти ги връщамъ заедно съ лихвитѣ и ти благодаря.